

[Økonomi- og arbejdsministeren.]

dobbeltpriserne, hvorved visse lande eller visse sammenslutninger af lande i deres prispolitik diskriminerer andre lande, f. eks. på den måde, at Danmark for visse råvarer må betale en højere pris, end disse landes egen eksportindustri må betale. Ligeledes måtte vi i forbindelse med spørgsmålet om betalingsunionen gå imod eventuelle tendenser til at stramme dennes kreditbetingelser, således at de lande, der står i underskud overfor den europæiske betalingsunion, kunne blive forpligtet til at betale højere dollarkvoter.

Endelig ønskede vi at fremhæve, at fri handel trives bedst i et klima af voksende produktion. Hvis alle lande udvider deres produktion omtrent i samme takt, bliver mulighederne for ligevægt på handels- og betalingsbalancer større, hvorimod vi i tilfælde af økonomiske tilbageslag så ofte har erfaret, at vanskelighederne ved at fastholde den frie handel eller ved at udvide den bliver større.

Det var den baggrund, hvorpå den danske delegation rejste ned til mødet.

Selve mødets forløb blev på afgørende måde præget af den første tale, der blev holdt af den fungerende præsident, den britiske finansminister, Butler. Senere blev denne tale efterfulgt af en tale af den franske finansminister, monsieur Faure. Da disse to taler var holdt, var mødets linie faktisk afstukket, og de muligheder, konferencen indebar, var klart og tydeligt begrænset. Det var på baggrund af disse to taler, det danske indlæg endegyldigt måtte formuleres, så vi fik mulighed for at påvirke de beslutninger, der skulle tages, så meget eller så lidt, som et lille land nu har mulighed for at påvirke beslutningerne ved en international konference, efter at de større magter har lagt deres linie fast.

Lad mig forsøge kort at give et indtryk af linien i finansminister Butlers indlæg. Butler gjorde rede for, hvor langt England kunne strække sig i forhold til de forslag, der lå på bordet. Fra britisk side var man enig i nødvendigheden af at opnå en større gensidighed i liberaliseringen, men det fremhævedes, at man ikke mente, at det for tiden var muligt at opnå fuldstændig gensidighed, da landenes betalingsbalance-situation havde udviklet sig så forskelligt,

hvilket den britiske finansminister unægtelig havde ret i. Forsåvidt angik den videre liberalisering, ville det være hensigtsmæssigt, før der blev fastsat en bestemt dato for gennemførelse af 100 pct.s liberalisering, stadig efter finansminister Butlers mening, at gennemføre en undersøgelse af de kvantitative importrestriktioner, som måtte forventes opretholdt af andre grunde end betalingsbalancevanskeligheder i de forskellige lande, for derigennem at tilvejebringe et materiale, der gav det fornødne overblik over mulighederne for i praksis at komme videre frem. I lys af en sådan undersøgelse, som Butler altså foreslog foretaget, måtte ministerrådet så på sit næste møde, i foråret 1954, træffe beslutning om, hvilke videre foranstaltninger man ville foretage.

Derefter gjorde den britiske finansminister rede for, hvilke skridt Storbritannien ville tage, og her gav han, som det ærede medlem hr. Viggo Starcke allerede har refereret, tilsagn om, at man inden udgangen af dette år ville gennemføre 75 pct.s liberalisering, og med en kompliment til Uniscansamarbejdet udtalte den britiske finansminister yderligere, at man ville sætte turisttildelingen op fra 40 til 50 pund sterling fra 1. november.

Allerede efter dette britiske indlæg, det første i debatten, var det klart, at ministerrådet ikke ville resultere i en beslutning om 100 pct.s liberalisering, men at man ville nøjes med efter de forslag, den britiske finansminister havde stillet, at udtale mere alment, at det var organisationens mål at videreføre liberaliseringen og søge at tilvejebringe større gensidighed. Det stod også klart, at hvor langt man ville komme, ikke alene ville afhænge af de tilbud, den britiske finansminister havde fremsat, men også af, hvor langt Frankrig ville strække sig.

Der var derfor betydelig opmærksomhed om den tale, den franske finansminister, Edgar Faure, holdt, og man var spændt på at høre, hvilket bidrag han nu ville give. Det bidrag, han kom med, var ikke altfor opmuntrende. Han lovede, at Frankrig ville udvide sin liberalisering fra 8 til 20 pct. Det er naturligvis et fremskridt, men jeg tror, at de ærede medlemmer vil forstå, at om det er 8 pct. eller 20 pct., er ikke så forfærdelig afgørende for udenrigshandelens